

Корона

Йдучи темними провулками, Микола Крилов намагався розвіяти свої думки про майбутні злочини, що вже завтра можуть додати в його життя трішки крові та чужих сліз. Вслуховуючись у тихий свист вітру, Микола на мить забув про те, що вже кілька років не дає йому повністю розслабитися, навіть уночі. Та раптом гармонію порушив гуркіт на сусідній вулиці. Здивувавшись, адже на годиннику було близько другої години ночі і сусіди мали вже давно спати, він попрямував в напрямку, звідки долинав шум, дізнатися, що сталося?!

Вийшовши на дорогу, Микола отетерів: на перехресті лежала дівчина, років п'ятнадцяти. Поряд валявся ніж, заляпаний кров'ю. Дівчина була вже мертвою. Це він зрозумів, коли помацав пульс. Його серце стислося, коли він перевернув її на спину і побачив її обличчя. Це була його помічниця – Мар'яна, яка завжди брала участь у його розслідуваннях, мріяла бути схожою на нього та в майбутньому присвятити своє життя полюванню на злочинців!

Микола був слідчим і тому відразу викликав опергрупу і швидку. Коли останні прибули на місце події, то ніж, яким очевидно вбили дівчину, Микола тримав в руках. І на ньому залишились його відбитки - це дуже здивувало колег, адже Микола був кращим детективом їхнього міста, в мав знати, що не можна чіпати знаряддя вбивства, не одягнувши рукавичок.

Так він із слідчого перетворився на головного підозрюваного. Миколу доправили до відділку для прояснення обставин, що склалися, адже він на той момент був єдиним підозрюваним.

- Як ви опинилися на місці злочину? – запитав підполковник відділу, де працював Микола.
- Я йшов додому, почув шум, вирішив перевірити, що там відбувається – ну і натрапив на труп! – сказав Микола, який ще й досі не отямився від побаченого.
- Ти ж розумієш, що всі докази вказують на тебе?! – з погрозою сказав підполковник.
- Звісно розумію. Тому прошу дозволити мені взяти цю справу у свої руки, і з'ясувати хто мене підставив?!
- Добре, дозволяю, – з застереженням сказав він.

Підполковник знав, що це рішення може погано вплинути на його репутацію, але не міг же він дозволити щоб кращого слідчого посадили до в'язниці, тому і дав Миколі шанс, взявши підписку про невиїзд на час розслідування.

За декілька годин після розмови Микола мав фоторобот чоловіка, якого бачила продавчиня магазину, якраз в той момент коли слідчий проходив на сусідній вулиці. Чоловік, якого описала продавчиня, був схожий на його давнього друга – Івана.

- Де ти був з першої до другої години ночі? – сидячи навпроти Івана, грізно запитів Микола.
- Я був вдома з друзями.

- Вони можуть це підтвердити?
- Так, можуть! Чому ти питаєш?
- Декілька годин тому, було вбито мою сусідку! Хтось намагається мене підставити, а тебе в цей час бачила продавчиня магазину. Як ти це поясниш?!
- Я так розумію і фоторобот вже є?
- Так є!

Микола дістав з кишені фоторобот і протягнув його другові.

- А в тебе є татування на шиї? – з поспіхом запитав Микола
- Немає в мене ніяких татувань! – обурено відповів Іван.
- Дивно.... Продавчиня сказала, що бачила тату на шиї.
- Якого типу тату?
- Начебто корона.
- Зрозуміло... це мій брат близнюк тебе підставив, помилково.
- Чому помилково? – здивовано запитав Микола.
- Тому, що брат давно хотів мені помститися за те, що я накоїв дуже давно. Він знав, що я мав піти на вечірку – якраз у той час, коли вбили твою сусідку, тому влаштував мені пастку.
- Я так розумію вечірки не було? – зітхнувши запитав Микола
- Так, нам подзвонив організатор, сказав, що все відміняється.

- Ясно... Як знайти твого брата?

Іван взяв ручку і папірець та написав адресу.

Микола викликав таксі та вирушив у дорогу.

- Куди їдемо? - запитав водій автомобіля.

- Теремівська, 15.

Ось він доїхав до потрібної адреси і, піднявшись на десятий поверх, постукав у двері.

Двері відчинилися, але на порозі нікого не було. Не довго вагаючись, Микола зайшов до квартири. На перший погляд нікого в квартирі не було, але з зали почувся раптовий шум. Прямуючи до зали, Микола взяв до рук фарфорову статуетку для самооборони.

- Ну привіт, Миколо!! – з усмішкою на обличчі та страшним поглядом, промовив Павло.

- Ти мене чекав? Цікаво, навіщо?

- А ти не здогадуєшся?

У відповідь Микола похитав головою, даючи зрозуміти, що не знає навіщо вбивця чекав на нього.

- Зараз зрозумієш!

Розпочалася бійка. Тривала вона не довго і невідомо чим би вона закінчилася, адже поліція вистежила, де знаходиться Микола, вирушила за ним.

Почувши крик сирени, Павло злякався, що замість брата у в'язниці опиниться він. Не довго думаючи, він чкурнув у відчинене вікно.

Микола зреагував дуже швидко - на льоту вхопив злодія за одяг та силоміць затяг його назад до квартири.

Вже через кілька годин Павло був прикутий наручниками й сидів у слідчому ізоляторі. В той час коли Миколу вітали з його черговою розкритою справою.

Все стало на свої місця: Миколу повернули до його колишніх обов'язків, а злодія – до в'язниці.